

មជ្ឈមណ្ឌលឯកសារកម្ពុជា

BMI0188

សម្ភាសន៍ជាមួយឈ្មោះ ចាន់ ណាយ ភេទស្រី អាយុ៥២ឆ្នាំ
មុខងារជំនាន់ខ្មែរក្រហម “ប្រជាជនធ្វើការនៅកងចល័ត”

រស់នៅភូមិប៉ុស្តិ៍ចាស់ ឃុំព្រះនេត្រព្រះ ស្រុកព្រះនេត្រព្រះ ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ
ថ្ងៃទី១៦ ខែមិថុនា ឆ្នាំ២០១១

សម្ភាសន៍ដោយ: សោម ប៊ុនថន និង ចាន ប្រញ

០០:៥៨:៥៧

២៧ទំព័រ

- ប៊ុនថន : មីងឈ្មោះអីដែរមីង?
- ណាយ : ឈ្មោះចាន់ ណាយ ។
- ប៊ុនថន : មីងអាយុប៉ុន្មានហើយ?
- ណាយ : អាយុ៥២ ។
- ប៊ុនថន : មីងមានស្រុកកំណើតនៅភូមិអីដែរ?
- ណាយ : នៅភូមិប៉ុស្តិ៍ចាស់ ឃុំព្រះនេត្រព្រះ ។
- ប៊ុនថន : ភូមិ?
- ណាយ : ភូមិប៉ុស្តិ៍ចាស់ ឃុំព្រះនេត្រព្រះ ។
- ប៊ុនថន : បាទ ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ?
- ណាយ : ចាស!
- ប៊ុនថន : មីងមានបងប្អូនប្អូននាក់?
- ណាយ : ប្រាំនាក់ ។
- ប៊ុនថន : ប្រុសប្អូនស្រីប្អូនអ្នកមីង?
- ណាយ : ប្រុសបីស្រីពីរ ។
- ប៊ុនថន : មីងកូនទីប្អូន?
- ណាយ : ខ្ញុំ មីពៅវាងាប់ហើយខ្ញុំស្ទើរមីទីប្រាំ ។
- ប៊ុនថន : ហើយចឹងទីពុកម្តាយនៅរស់ទេ?
- ណាយ : ស្លាប់ហើយ ។
- ប៊ុនថន : គាត់ស្លាប់សម័យណាដែរ?

ណាយ : កាត់ស្លាប់សម័យនេះឯងសម័យរៀនណាមកកាត់ឈឺ ។

ប៊ុនថន : ហួស កាត់ឈឺ ។ ឈឺអីវិញមីន?

ណាយ : ម៉ែខ្ញុំនោះឆ្ងាយក្រពះ ឪខ្ញុំនោះឈឺតែក្បាលក៏កាចាំងទឹកនោមទឹកអីក៏សម័យរៀនណាម មិនសូវមានពេទ្យក៏ឆាប់ទៅណាស ។

ប៊ុនថន : បាទ ស្លាប់យូរហើយ!

ណាយ : ស្លាប់យូរហើយតាំងពីខ្ញុំមិនទាន់មានក្រូសារ ។

ប៊ុនថន : មីនរៀនដល់ណាដែរអ្នកមីន?

ណាយ : ខ្ញុំមិនបានរៀនផងអាល័យតែក្រ ទេរៀនបានថ្នាក់ទី១១ បានបន្តិចក៏ស្រុកបដិវត្តិ ឡើងធំ បានទៅរៀន ។

ប៊ុនថន : រៀននៅឯណា?

ណាយ : រៀនសាលានៅនេះឯងនៅស្រុកព្រះនេត្រព្រះ ។

ប៊ុនថន : បឋមសិក្សាព្រះនេត្រព្រះហ្នឹងមីន? ម៉េចបានឈប់រៀនមីន?

ណាយ : បដិវត្តិ ឡើងធំអាយុ១២ ១៣ បានទៅរៀនដល់សម័យបដិវត្តិក៏អត់បានរៀន ។

ប៊ុនថន : បដិវត្តិសម័យ...

ណាយ : សម័យអាពត ។

ប៊ុនថន : ឆ្នាំ៧៥ ហ្នឹងអ្នកមីន?

ណាយ : មិនដឹង ដល់តែខ្ញុំមិនសូវបានរៀនចឹងមិនចាំទេ ។

ប៊ុនថន : ចុះកាលជំនាន់ លន់ លន់ មីននៅឯណាវិញ?

ណាយ : ខ្ញុំនេះឯង ។

ប៊ុនថន : នៅនេះទេ កាលនោះមីនបានរៀនទេ?

ណាយ : រៀន ខ្ញុំរៀនឡើងអាយុ១២ ១៣ឡើងធំហើយ ។

ប៊ុនថន : ចឹងនៅរៀនរហូត?

ណាយ : រៀនមិននេះទេរៀនថ្នាក់អី១១ បានប្រហែលកន្លះឆ្នាំបដិវត្តិទៅក៏អត់បានរៀន ចឹងខ្ញុំមិន ចេះទេ ។

ប៊ុនថន : ចុះក្រោយឈប់រៀនមីនទៅណា?

ណាយ : ស្រុកអាពត ។

ប៊ុនថន : ឈប់រៀនហ្នឹង មីននៅដូច្នោះទៅណា?

ណាយ : ស្រុក អា ពត ក៏គេចល័ត ។ ខ្ញុំវាច្រើនតែអាយុ ហើយរូបរាងមិនសូវធំហើយដល់តែ ពេលនេះគេដាក់ជាមួយកំលាំងនារី រែកដីម៉ាដៃពីរម៉ែត្រគីប ។

ប៊ុនថន : រែកនៅឯណាអ្នកមីន?

ណាយ : រែកនៅត្រពាំងក្រពើទំនប់ទៅកំបោរ រែកនៅរន្ធដាញ អាអូរន្ធដាញ ។

ប៊ុនថន : មីនមិញហ្នឹងគេហៅកងអីអ្នកមីន?

ណាយ : កងចល័ត ។

ប៊ុនថន : ចល័តកុមារឬចល័តអីគេ?

ណាយ : ខ្ញុំនារី អាយុច្រើនតែមិនហ៊ានកុហកអាយុទៅដាក់ស្មើនឹងនារី តែរូបមិនសូវធំ ។

ប៊ុនថន : តាមពិតអាយុ...

ណាយ : អាយុ ច្រើនតែអាយុតែងអត់ក្រមុំទេ នារីរែកដីពីរម៉ែត្រគីប ។

ប៊ុនថន : អីចឹងពីរម៉ែត្រគីបមីនរែកហើយទេ?

ណាយ : រែករួចទាំងបង្កំ ខ្លួនគេវែចោលរែកទាំងបង្កំ ។

ប៊ុនថន : ចុះនិយាយថា ពីរម៉ែត្រគីបហ្នឹងក្នុងមួយថ្ងៃ?

ណាយ : មួយថ្ងៃ បើយើងមិនរួចក៏គេមិនដឹងតែយើងខំឲ្យរួចខ្លួនគេវែចោល ។

ប៊ុនថន : ចុះរែករួចចឹងគេមានបន្ថែមអីឲ្យរែកទៀតទេ?

ណាយ : អត់មានថែមទេពីរម៉ែត្រគីបបើរួចឲ្យឈប់ចុះ ។

ប៊ុនថន : ពីម៉ោងប៉ុន្មានដល់ម៉ោងប៉ុន្មានគេមានកំណត់ម៉ោងធ្វើការទេ?

ណាយ : ចាប់ពីម៉ោង ៦ ៧ អីហ្នឹងដល់ម៉ោង ១១ ម៉ោង ១១ គេឲ្យហូបបាយតែហូបបាយហ្នឹងគេ បើករបបឲ្យ ។

ប៊ុនថន : បាទ មួយថ្ងៃប៉ុន្មានពេលអ្នកមីន?

ណាយ : ពីរពេលហ្នឹងហើយ ព្រឹកឡើងអត់ក៏អត់ទៅ តែថ្ងៃឡើងម៉ោង ១១ គេបើកបាយឲ្យស៊ី ។

ប៊ុនថន : ចឹងម៉ាពេលតែម៉ាកូនបានទេ?

ណាយ : បា! ម៉ាបានភាប៉ែត ម៉ារង្វង់បានភាប៉ែតយើងហ្នឹង ។

ប៊ុនថន : ចុះហូបប៉ុណ្ណឹងគ្រប់ទេមីនសំរាប់មីន?

ណាយ : ហ្នឹ! សំរាប់ខ្ញុំស្រីឆ្អែតហើយ យើងមិនសូវហូបច្រើន ប្រុសៗហូបមិនគ្រប់ទេ ។

ប៊ុនថន : ចុះកាលនោះមីននៅកងជាមួយអ្នកណាគេ?

ណាយ : មេកងខ្ញុំនោះឈ្មោះ អ៊ីម៉ី ។

ប៊ុនថន : គាត់ប្រធានកងទ័ពកងតូច?
 ណាយ : ថាមេក្រុម ។
 ប៊ុនថន : ហួស! មេក្រុម មេក្រុមប៉ុន្មាននាក់ម៉ាក្រុម
 ណាយ : មេក្រុមពីរនាក់មានមេក្រុម មានសមាជិក ។
 ប៊ុនថន : ចុះម៉ីហ្គីនមេក្រុម ចុះសមាជិកពីណាគេ?
 ណាយ : សមាជិកនៅខាងកំបោរខ្ញុំមិនសូវស្គាល់ទេ ថានៅកំបោរ ។
 ប៊ុនថន : ម៉ាក្រុមប៉ុន្មាននាក់មីន?
 ណាយ : ដប់នាក់ ។
 ប៊ុនថន : ដប់នាក់ ចុះមីនម៉ាក្រុមចឹងដូចជាមានអ្នកធ្វើអត់ហើយចឹងគេមានវិធានការអីដែរអត់?
 ណាយ : ទេ បើអ្នកធ្វើមិនហើយខំទាល់តែហើយ បើមិនរួចត្រូវតែខំទាល់តែរួច ។
 ប៊ុនថន : ចឹងប៉ុណ្ណាប៉ុណ្ណឹង ចុះខុសហរណ៍ថាធ្វើអត់ហើយ ហើយលើកក្រោយអត់ហើយទៀត?
 ណាយ : ធ្វើទាល់តែរួច មិនរួចមិនឈប់ទេ ធ្វើវាសំល្ងាចបើមិនរួចមិនឈប់ទេ ។
 ប៊ុនថន : ចុះដូចកងមីនចឹងមានអ្នកថ្មីអ្នកចាស់នៅលាយគ្នាដែរទេ?
 ណាយ : លាយគ្នា លាយធម្មតា ។
 ប៊ុនថន : លាយមានអ្នកជំលៀសមកថ្មីៗ ?
 ណាយ : ចាស មាន ។
 ប៊ុនថន : ភាគច្រើនមកពីណាដែរ?
 ណាយ : ថាមកពីភាគីកែវ ។
 ប៊ុនថន : អ្នកភាគីកែវដែរ?
 ណាយ : ចាស!
 ប៊ុនថន : មានមកពីណាទៀត?
 ណាយ : ពីណាពីណាទៀតខ្ញុំមិនដឹង មានភាគីកែវ ។
 ប៊ុនថន : មានចាំឈ្មោះទេអ្នកមីន?
 ណាយ : ឈ្មោះ អៀម មួយពួកតែគេថាមកពីភាគីកែវ ។
 ប៊ុនថន : ឈ្មោះ អៀន?
 ណាយ : ឈ្មោះ អៀម ។
 ប៊ុនថន : ស្រីហ្នឹង?

ណាយ : ចា!

ច៊ុនថន : នៅរស់ទេមីនសព្វថ្ងៃ?

ណាយ : មិនដឹងយ៉ាងម៉េចទេ បើមិនដែលឃើញមុខផង ។

ច៊ុនថន : ចុះក្រៅពីនោះមានស្គាល់អ្នកផ្សេងៗទៀតទេ?

ណាយ : ភ្លេចអស់ដល់យូរទៅភ្លេចអស់ ។

ប្រុញ : មីនសុំសួរពាក់ព័ន្ធនឹងពេលជម្លៀសទៅពេលចូលសម័យខ្មែរក្រហមភ្លាមគេជម្លៀសទៅ ហ្នឹង?

ណាយ : ចាស គេជម្លៀសទៅស្រះ ទៅស្រះបានប្រហែលកន្លះខែចឹងទៅ ភូមិខ្ញុំនៅនេះគេ ជម្លៀសទៅនៅភូមិប៉ោយប្រី ។

ប្រុញ : គោកព្រីន?

ណាយ : ប៉ោយប្រី ទៅស្រះ ទៅស្រះម៉ារយៈបានមកភូមិប៉ោយប្រី ។

ប្រុញ : អត់ទេ ភូមិនេះពីដំបូងគេហៅភូមិអីគេ?

ណាយ : ភូមិប៉ុស្តិ៍ចាស់ ។

ប្រុញ : ពេលគេជម្លៀសទៅហ្នឹងគេបង្ខំទេមីន មានគេអត់ទៅតែគេបង្ខំឲ្យទៅមានគេធ្វើបាបទេ មីន?

ណាយ : ទេ ឲ្យតែគេបង្ខំឲ្យទៅក៏នាំគ្នាទៅទាំងអស់គ្នា ខ្លាចគេទៅចេញទាំងអស់គោរ រទេះមានអង្ករ មានអីក៏ដឹកយកទៅស៊ី ។

ប្រុញ : ហើយប្រជាជនដំបូងដែលគេជម្លៀសទៅហ្នឹងមានដឹងថាគេជម្លៀសយកទៅធ្វើអីគេទេ?

ណាយ : មិនមានអ្នកណាដឹងទេ ដូចខ្ញុំនៅក្នុងចិនឲ្យទៅក៏ចេះតែទៅៗ ។ ម៉ែឪនាំទៅក៏ទៅដាក់អា ទេះនាំគ្នាក៏អង្ករក៏នឹយកទៅ ស៊ីម៉ារយៈហើយបានមកនៅភូមិប៉ោយប្រី ។

ប្រុញ : ស្រះហ្នឹងពេញគេហៅកំបោរស្រះហ្នឹងហ្នឹង?

ណាយ : កំបោរនៅឯណោះនៅខាងកើត ស្រះនៅត្រង់នេះឯង ។

ប្រុញ : ឈ្មោះស្រះចឹងមីនហ្នឹង?

ណាយ : គេហៅស្រុកស្រះ ។

ប្រុញ : ដំបូងមីនថាទៅហ្នឹងវែកដីនៅត្រពាំងក្រពើហ្នឹង?

ណាយ : ចា!

ប្រុញ : ត្រពាំងក្រពើនៅឯណាវិញ?

ណាយ : នៅតាមទំនប់នេះឯងទំនប់ស្រះទៅកំបោរទៅក៏ត្រូវតែក្រពើត្រូវតែក្រពើព្រៃចាស់ៗ ហៅថា
ត្រូវតែនេះត្រូវតែនោះទៅក៏ចេះតែហៅតាមចាស់ៗ ។

ប្រុញ : ចុះមីនទៅដំបូងធ្វើអារនោះមុនកេ ?

ណាយ : ចាស!

ប្រុញ : ធ្វើនៅហ្នឹងបានច្រើនខែទេ ?

ណាយ : ធ្វើម៉ាខែចែត្រូវធ្វើម៉ាចប់ រែកដី ។

ប្រុញ : ត្រូវតែក្រពើហ្នឹងគេធ្វើអីធ្វើត្រូវតែតែម្តងឬយ៉ាងម៉េច ?

ណាយ : ត្រូវតែក្រពើហ្នឹងវាវែងគេធ្វើវាកាត់ត្រូវតែចឹងទៅគេហៅត្រូវតែក្រពើៗ ។

ប្រុញ : ត្រូវតែក្រពើហ្នឹងធំទេមីន ?

ណាយ : ធំ សព្វថ្ងៃគេធ្វើទំនប់កាត់អស់ហើយ ។

ប្រុញ : ចុះធ្វើទំនប់ហ្នឹងមនុស្សធ្វើច្រើនទេ ?

ណាយ : ច្រើន មិនដឹងមកពីណាពីណាទេ ។

ប្រុញ : ប្រហែលជាប៉ុន្មាននាក់ទៅ ?

ណាយ : ស្មានមិនត្រូវទេ ព្រោះមនុស្សមកពីនេះពីនោះ ។

ប្រុញ : ចូលពាន់ចូលម៉ឺនដែរ ?

ណាយ : បា! ឡើងរៀនតាមលេខរៀនរែកដីដាក់ម៉ាប្រឡោះៗ រែកដាក់លើទំនប់ ។

ប្រុញ : ធ្វើមនុស្សប្រហែលជាប៉ុន្មាននាក់ដែរចូលរាប់ពាន់នាក់ទេ ?

ណាយ : អត់ដល់ពាន់នាក់ទេ ។

ប្រុញ : អត់ដល់ពាន់ទេ ទៅធ្វើនៅហ្នឹងបានប្រហែលម៉ាខែចែត្រូវម៉ឺនហ្នឹង ?

ណាយ : ចាស ពីខែដល់ខែដល់ខែចែត្រូវច ។

ប្រុញ : ទៅធ្វើការនៅហ្នឹងហត់ទេ ?

ណាយ : ហត់ រែកដីដែលថាមិនហត់ ។

ប្រុញ : ធ្វើការដល់ម៉ោង១២ ?

ណាយ : បា!

ប្រុញ : ចុះពេលថ្ងៃ ?

ណាយ : ថ្ងៃក៏គេធ្វើដែរ បើយើងធ្វើមិនរួចទេធ្វើពេលតែរួច ។

ប្រុញ : ជាទូទៅគេធ្វើពីម៉ោងប៉ុន្មានដល់ម៉ោងប៉ុន្មាន ?

ណាយ : ពីម៉ោង៧ដល់ម៉ោង១១ ហូបបាយរួចសំរាកបន្តិចធ្វើទៀត បើអ្នកមិនរួចធ្វើទៀតបើអ្នក
រួចក៏ឈប់ទៅ ។

ប្រុញ : ហើយចុះម៉ោងប៉ុន្មានវិញភាគច្រើន?

ណាយ : ចុះម៉ោងមួយ ។

ប្រុញ : ម៉ោងមួយឡើងម៉ោងប៉ុន្មាន?

ណាយ : ឡើងប្រហែលជាម៉ោងប្រាំទេដឹង ។

ប្រុញ : អាហ្នឹងអាស្រ័យលើគេចែកការងារ?

ណាយ : អាស្រ័យលើគេចែកការងាររួចថាយើងរួចមិនរួចចឹងណាស់ ។

ប្រុញ : គេចែកការងារឲ្យវែកទូទៅម្នាក់ប៉ុន្មានម៉ែត្រដែរមីង?

ណាយ : ពីរម៉ែត្រគឺប ។

ប្រុញ : ពីរម៉ែត្រគឺប ។ កាលទៅត្រពាំងក្រពើហ្នឹងអ្នកណាគេគ្រប់គ្រងមីង?

ណាយ : ឈ្មោះ បងម៉ី នោះឯងមេក្រុម ។

ប្រុញ : ពេលនៅត្រពាំងក្រពើហ្នឹងឈ្មោះម៉ីហ្នឹងគាត់អ្នកគ្រប់គ្រងទាំងអស់មីងហ្នឹង?

ណាយ : ក្នុងម៉ាកងៗ គេមិនដឹងប៉ុន្មានខ្ញុំដឹងតែក្រុម ម៉ាក្រុមដប់នាក់ ។

ប្រុញ : ចុះមេកងធំដែលធ្វើការនៅត្រពាំងក្រពើហ្នឹងឈ្មោះអីគេមីង?

ណាយ : ខ្ញុំមិនសូវស្គាល់គេដឹងចេះតែធ្វើទៅមិនបានទៅសួរដេញដោលគេទេខ្លាចគេវ៉ៃ ។ ទំនប់ក្រ
ពើ តារ៉ាល់ ហ្នឹង?

ប្រុញ : ទំនប់ក្រពើតារ៉ាល់? តារ៉ាល់ គ្រប់គ្រងនៅត្រពាំងក្រពើដែរហ្នឹង?

ណាយ : គាត់ដើរចុះម៉ាចបំបាត់គណៈតំបន់ តារ៉ាល់ នោះ ។

ប្រុញ : ពេលមីងធ្វើនៅត្រពាំងក្រពើហើយដូរទៅណាវិញ?

ណាយ : ដូរទៅត្រពាំងថ្មទៀត តែខ្ញុំដំបៅជើងខ្ញុំអត់បានទៅគេឲ្យសំរាកពេទ្យទៅខ្ញុំសុំគេមកដុះ ពួក
គេក៏ទៅនោះ ខ្ញុំអត់បានទៅត្រពាំងថ្មនឹងគេទេ ។

ប្រុញ : ចឹងចេញពីត្រពាំងក្រពើទៅ...?

ណាយ : ខ្ញុំទៅអីស្តី កូនខ្មែរឯណាទេ ។

ប្រុញ : អស់!សុំទោសមីងពេលចេញពីទំនប់ក្រពាំងក្រពើហើយមីងមានទៅទំនប់រន្ធដុះបាញ់ទេ?

ណាយ : បាទ ទៅរន្ធដុះបាញ់ ទៅរន្ធដុះបាញ់ហើយទៅត្រពាំងថ្ម ។

ប្រុញ : ពេលមីងទៅទំនប់រន្ធដុះបាញ់ហ្នឹងទៅយូរទេមីង?

ណាយ : ចាស យូរទាល់តែរួចបានគេឲ្យមក ។

ប្រុញ : ពេលម៉ីនទៅធ្វើនៅទំនប់រន្ធដុះបាញ់ហ្នឹងបានប៉ុន្មានខែដែរម៉ីន?

ណាយ : ប្រហែលជាម៉ាខែអីដឹង ខែអត់ភ្លៀង ។ ខ្ញុំទៅខាងកូនខ្មែរ ត្រពាំងថ្មមិនបានទៅទេ ។ ទៅ
ព្រៃកូនខ្មែរអត់មានទឹកដឹកទេគេចែកទឹកដឹក ។

ប្រុញ : ទំនប់រន្ធដុះបាញ់ហ្នឹងមេកងឈ្មោះអី?

ណាយ : ឈ្មោះបង ម៉ី ។

ប្រុញ : ឈ្មោះ បងម៉ី ដដែលមុនដំបូងមេក្រុមហ្នឹងម៉ី?

ណាយ : មេកងសាមសិបនាក់ហ្នឹងឯង ។

ប្រុញ : មេកងឈ្មោះ ម៉ី គ្រប់គ្រងសាមសិបនាក់ ។ នៅហ្នឹងគេឲ្យធ្វើអីគេ?

ណាយ : រែកដីហ្នឹងឯង ។

ប្រុញ : រែកដីដង ។

ណាយ : រែកដីដង ជញ្ជូនថ្មពីភ្នំកូនដើរមកដាក់នៅស្ពានរន្ធដុះបាញ់ លូម៉េម៉ាយ ។

ប្រុញ : រែកដីហ្នឹងម៉ាតែប៉ុន្មានម៉ែត្រគឺបដែរម៉ី?

ណាយ : ពីរម៉ែត្រគឺប ។

ប្រុញ : ពីរម៉ែត្រដដែល ហើយចូកហ្នឹងសែនថ្មទៀត?

ណាយ : ចាស ជញ្ជូនថ្មពីភ្នំកូនដើរមកអាស្ពានមេម៉ាយ ។

ប្រុញ : ហើយនៅហ្នឹងគេធ្វើច្រើនទេ?

ណាយ : ចាស ច្រើនមិនដឹងមកពីណាមកពីណាទេ ។

ប្រុញ : នៅហ្នឹងច្រើនជាងនៅត្រពាំងក្រពើហ្នឹង?

ណាយ : ច្រើនគេដាក់ដូចដាក់តាមខ្សែគ្រឿម ដាក់រាយៗម៉ាកាដុបៗម៉ាប្រឡោះៗ ។

ប្រុញ : ពេលនៅហ្នឹងហូបអីគ្រប់គ្រាន់ឬយ៉ាងម៉េចដែរ?

ណាយ : មានអីហូបមានតែបាយ បើករបបបាយដូចខ្ញុំថាម៉ាមានក៏មានសម្បូរម្នាក់បន្តិចឲ្យ ។

ប្រុញ : នៅហ្នឹងមានទឹកមានអីប្រើគ្រប់គ្រាន់ទេម៉ី?

ណាយ : ទឹកមានដែរឯង ទឹកត្រពាំងនៅជិតហ្នឹង ។

ប្រុញ : យើងអាចដើរទៅដងហូបអីបានដែរ?

ណាយ : ចាស ។

ប្រុញ : ចុះពេលយើងធ្វើការពេលថ្ងៃខ្ញុំចិនគេឲ្យយើងទៅដងទឹកដងអីបានដែរ?

ណាយ : ពេលយើងសំរាកទៅដងទឹក ដងទឹកមុជទឹកក៏បាន នៃ តាមគ្រពាំងតាមអីជិតៗទំបន់ ។

ប្រុញ : សម័យនោះមានជំងឺមានអីច្រើនទេដូចកាលនៅទំនប់រន្ធបាញ?

ណាយ : ឈឺហើយ តែអ្នកខ្លះឈឺល្មមៗ មិនហ៊ានសុំគេឈប់ មិនហ៊ានឈប់ពូទេ ។

ប្រុញ : ជំងឺភាគច្រើនឈឺអីគេ?

ណាយ : ឈឺក្បាល គ្រុន ។

ប្រុញ : រាគអីដែរអត់?

ណាយ : ចាស រាគមួល ។

ប្រុញ : ហើយស្លាប់ច្រើនទេ?

ណាយ : ដល់តែស្លាប់ទៅមិនដឹងយ៉ាងណាទេ មិនសូវមានអ្នកឆាប់ទេ ។

ប្រុញ : មានពេទ្យមានអីដែរ?

ណាយ : ដូចមិនមានពេទ្យមានអីទេ ។

ប្រុញ : ដល់ពេលយើងឈឺបញ្ជូនទៅណាវិញ?

ណាយ : ឈឺក៏ ភ្លេចអស់ហើយ មានពេទ្យខ្លះដែរតែព្យាបាលអាក្រក់ណាស់សូន្យៗ ចេះតែលេបទៅ កាលនោះម៉ែទ្រង់មានថ្នាំអីលេបក៏ធ្វើរទៅ ។

ប្រុញ : ចុះអត់មានពេទ្យនៅកៀននោះទេ ដល់ពេលឈឺ?

ណាយ : ខ្ញុំសំរាកពេទ្យមានតែពេទ្យនៅរហាល បើពេទ្យនៅទំនប់ដូចមិនឃើញមានពេទ្យទេ ។

ប្រុញ : ដល់ឈឺចំងាយភាគច្រើនគាត់រស់ទេ?

ណាយ : រស់ហ្នឹងឯង បើអ្នកម៉ែទ្រង់មានក៏យកថ្នាំមកឲ្យលេបទៅណាស់ ។

ប្រុញ : អីចំងាយអាចមានម៉ែទ្រង់យកថ្នាំឲ្យលេបបានដែរ?

ណាយ : បាន ។

ប្រុញ : ចុះក្រៅពីឈឺស្លាប់ច្រើន មានអ្នកដែលគាត់ស្លាប់ដោយសារអាចជាប្រជាជនដែលខ្មែរក្រ ហមយល់ថាពួកគាត់សល់ពីសម័យ លន់ នល់ ទេព្រោះអីអ្នកមានអ្នកអីចំងាយណាស់ គេ សំលាប់?

ណាយ : ទេ ពួកគេថាសម្លាប់ៗ តែមិនដែលសូវឃើញ ។

ប្រុញ : ធ្លាប់ឮគេនិយាយដែរ?

ណាយ : ចាស ធ្លាប់ឮតែមិនដែលបានឃើញ ។

ប្រុញ : ចុះពេលអ្នកមិនដុតអីហ្នឹងទៅនៅណាទៀត ។

ណាយ : ទៅទំបន់កូនខ្មែរ ។

ប្រុញ : ទំបន់កូនខ្មែរ អីចឹងដំបូងទៅទំបន់គ្រពាំងក្រពើ រួចទៅទំបន់រន្ទះបាញ់ទៅទំបន់រន្ទះបាញ់ ហើយទៅកូនខ្មែរ ?

ណាយ : ព្រៃកូនខ្មែរ ។

ប្រុញ : ទៅហ្នឹងគេឲ្យធ្វើអីទៀត ?

ណាយ : រែកដី ។

ប្រុញ : រែកដីទៀត ?

ណាយ : ចាស ។

ប្រុញ : រែកដីហ្នឹងរែកដើម្បីធ្វើប្រឡាយឬធ្វើអីដែរអ្នកមីន ?

ណាយ : រែកដីធ្វើទំបន់ ។

ប្រុញ : ហ្នឹងគេរែកដើម្បីអីគេ ?

ណាយ : មិនដឹងគេធ្វើដើម្បីអីទេ ធ្វើទំបន់សំរាប់ដើរ ។

ប្រុញ : សំរាប់ដើរ ហើយភាគច្រើននៅនោះជាដីសំរាប់ធ្វើកសិកម្មឬយ៉ាងម៉េច ?

ណាយ : ដីព្រៃ ។

ប្រុញ : ដីព្រៃ មុនដំបូងអត់មានស្រែទេ ?

ណាយ : ចាស អត់មានស្រែទេ ឃើញតែព្រៃហើយគេលើកក្នុងព្រៃ ។

ប្រុញ : ចឹងធ្វើទំបន់ដើម្បីទប់ទឹកធ្វើស្រែឬយ៉ាងម៉េច ?

ណាយ : ទេ ខ្ញុំមិនសូវដឹងដែរ ។

ប្រុញ : ទំបន់ហ្នឹងកំពស់ណាដែរ ?

ណាយ : ទំបន់ធំ កំពស់ពីរម៉ែត្រកន្លះ ។

ប្រុញ : ពីរម៉ែត្រកន្លះមីនហ្នឹង ?

ណាយ : ចាស !

ប្រុញ : ហើយទទឹងវាប៉ុណ្ណាទៅ ?

ណាយ : ទទឹងប្រាំម៉ែត្រ ។

ប្រុញ : ហួស ! ធំដែរស្មើអា នោះមួយទៀត ។

ណាយ : ចាស ស្មើទំបន់កំបោរ ។

ប្រុញ : អាហ្នឹងគេទុកទឹកឬយ៉ាងម៉េចដែរ ?

ណាយ : មិនដឹងគេធ្វើយ៉ាងម៉េចខ្ញុំមិនដឹងដែរដឹងតែគេឲ្យរែកដីចេះតែខំរែកទៅ ។

ប្រុញ : មិញហ្នឹងទទឹងប៉ុន្មានម៉ែត្រមីន់ច្រាំម៉ែត្រហ្នឹង?

ណាយ : អាណើវាច្រាំម៉ែត្រ ។

ប្រុញ : ហើយបណ្តោយវាប្រហែលប៉ុន្មានម៉ែត្រទៅ?

ណាយ : ហួស! វែងណាស់មិនដឹងទៅដល់ណាដល់ណាទេ ឃើញតែមនុស្សរែកខ្ជាប់ខ្ជាចេះទៅ គេក៏រែកទៅ យើងក៏រែកមិនបាននិយាយគ្នា ហើយគេខំរែកម៉ែត្រក៏បគេ ឯងខំរែកម៉ែត្រក៏បឯង ។

ប្រុញ : ពីរម៉ែត្រក៏បដដែលហ្នឹង?

ណាយ : បាទ ពីរម៉ែត្រក៏បដដែល ។

ប្រុញ : ហើយត្រូវការមនុស្សប្រើច្រើនជាងកាលទៅ...?

ណាយ : បាទ ច្រើនណាស់ច្រើនឡើងស្គាល់គ្នាមិនអស់មើលទៅឃើញតែច្រើនជាងឃើញតែមនុស្សរែកបណ្តើរគ្នាទៅ ។

ប្រុញ : ពេលហ្នឹងរបបអាហារអីនៅតែដដែលទេ?

ណាយ : នៅដដែលតែគ្រាន់តែអត់មានទឹកដឹក ពេលទឹកគេចែករបបដឹក ។

ប្រុញ : ហួស! ទៅហ្នឹងអត់មានទឹកហូប?

ណាយ : បាទ អត់មានទឹកទឹកឆ្អែតត្រឹមត្រូវទេ ។

ប្រុញ : ទឹកហ្នឹងគេដឹកយកមកឲ្យប្តូរយ៉ាងម៉េច?

ណាយ : មិនដឹងគេដឹកមកពីណាទេ គេយកមកចែកហើយយើងមានការដុតទៅទុកដាក់ទឹកដឹក ។

ប្រុញ : គេចែកឲ្យម្នាក់ប៉ុន្មានដែរអ្នកមីន?

ណាយ : ចែកឲ្យម្នាក់ម៉ាដ្តិលៗ ។

ប្រុញ : ម៉ាដ្តិលបានប្រហែលម៉ាលីត្រទេ?

ណាយ : បានម៉ាលីត្រ ។

ប្រុញ : សំរាប់ម៉ាដ្តិល?

ណាយ : បាទ ស្រែកដឹកទឹកឡើងចង់សំរាប់ហើយមួយៗ ក្តៅខែចែក ។

ប្រុញ : ទឹកហ្នឹងល្អទេមីន?

ណាយ : ល្អ មិនដឹងគេដឹកមកពីណាទេ ។

ប្រុញ : ចុះមានទឹកម្យដដែរអត់?

ណាយ : អត់មានទឹកមុជទេ ។

ប្រុញ : អត់មានឲ្យមុជសោះម៉ែង?

ណាយ : បាទ អត់ទឹកប្រហែលជាកន្លះខែអត់មានទឹកមុជទេ អារវ៉ាសំពត់ឡើងក្រាស់ ។

ប្រុញ : ហើយធ្វើនៅហ្នឹងប្រហែលប៉ុន្មានខែទៅ?

ណាយ : មិនយូរទេ ប្រហែលជាកន្លះខែ ។

ប្រុញ : ធ្វើបានតែប្រហែលកន្លះខែទេ?

ណាយ : កន្លែងវាអត់ទឹកក៏គេខំសំរុកល្បឿនទៅមកវិញ ។

ប្រុញ : ហួស! សំរុកឲ្យល្បឿនទៅកំលាំងមនុស្សដដែលហើយដល់ពេលតែយើងសំរុកយើងមិនត្រូវបន្ថែមដីអីអត់ទេ?

ណាយ : អត់មានថែមទេដីតែពីរម៉ែត្រគឺប ថែមតែកំលាំងទេ ។

ប្រុញ : អត់ទឹកមុជប្រហែលម៉ាខែ!

ណាយ : អត់មានទឹកមុជទេប្រហែលកន្លះខែមានតែទឹកដឹក ហើយអាទឹកដឹកនោះមិនសូវបបួរទេ ទឹកគេបែករបបដូចខ្ញុំថា បើមុជមិនមានមុជសោះ ។

ប្រុញ : ចុះដល់ពេលសំរកវិញម៉ែងសំរកនៅឯណា?

ណាយ : សំរកក៏គេធ្វើរោងឲ្យក្រាលកន្ទេលដេកនឹងដី ។

ប្រុញ : មានកន្ទេលខ្លួនឯងហ្នឹង?

ណាយ : កន្ទេលខ្លួនឯង ។

ប្រុញ : ចុះបើគ្នាអត់កន្ទេល?

ណាយ : អត់កន្ទេលក៏អត់ទៅ ។

ប្រុញ : ដេកខ្លួននឹងដី?

ណាយ : បាទ ។

ប្រុញ : ចុះបាយពេលនោះមានបន្ថយរបបទេ?

ណាយ : អត់បន្ថយទេ ម៉ាបាទៗអាចបែកយើងនេះ ។

ប្រុញ : ប៉ុន្តែប្រហែលម៉ាបានហើយសំលរកាកប្រើនអីគេ?

ណាយ : សម្បត្តិកូនសម្បត្តិទៅមានស្លឹកអីៗ ទៅចេះតែបេះស្លបូបទៅ ។

ប្រុញ : ចេះតែស្ទូរអត់ខ្លាចពុលទេ?

ណាយ : ប៉ះណាទៅប្រហុក ប្រហុកគេចំហុយ្យូទាំងឆ្នាំ ។

ប្រុញ : អាហ្នឹងជាម្ហូបប្រចាំពេលហ្នឹងឬយ៉ាងម៉េច ?
 ណាយ : ហ្នឹងឯងញាម្ហូបពេលខ្លះបានប្រហុកពេលខ្លះបានសម្បូរមិនដែលបានសាច់អីទេ ។
 ប្រុញ : ហើយសម្បូរម៉េចម៉ាបានហូបគ្នាប៉ុន្មាននាក់ដែរ ?
 ណាយ : ម៉ាបានយើងត្រូវគ្នាពីរនាក់ទៅគេឲ្យម៉ាបានពីរនាក់ទៅ បីនាក់ទៅម៉ាបានជាន់ទៅ យើងពួក
 ម៉ាកគ្នាជិតជិតទៅគេឲ្យរបបក៏យើងចាក់រួមគ្នាស៊ីទៅ តែបាយរៀងខ្លួន ។
 ប្រុញ : បាយរៀងខ្លួន សម្បូរចែកគ្នារហូត ?
 ណាយ : សម្បូរម៉េចយើងត្រូវគ្នាយើងស៊ីបីនាក់ចឹងទៅ ។
 ប្រុញ : ចឹងម៉េចយើងមានគ្នាគេដួសសម្បូរឲ្យម៉ាបានសំរាប់គ្នាបីបួននាក់ហ្នឹងទៅ ?
 ណាយ : ចាស ។
 ប្រុញ : យប់ឡើងគេមានប្រជុំគ្នាឲ្យធ្វើការធ្វើអីដែរអត់ ?
 ណាយ : ចាស គេប្រជុំគេប្រាប់ថាឲ្យធ្វើការ គេប្រាប់ចឹងហើយធ្វើការ ។
 ប្រុញ : ចុះគេមាននិយាយថាម៉េចយើងអត់ធ្វើយ៉ាងម៉េចៗ អីដែរអត់ ?
 ណាយ : ទេ គេក្រាន់តែណែនាំឲ្យធ្វើការឲ្យសំរេចឲ្យរួចជាស្ថាពរចឹង ។
 ប្រុញ : គេនិយាយលក្ខណៈលើកទឹកចិត្តយើងឬនិយាយកំរាមយើង ?
 ណាយ : ទេ មិនបានកំរាមទេក្រាន់តែថាខំរែកដីឲ្យរួចជាស្ថាពរ ។
 ប្រុញ : ចុះមានអ្នកខ្លះដែលកាត់ស្លាប់ដោយសារធ្វើការអត់ហើយអីដែរអត់ ?
 ណាយ : ទេ មិនដែលឃើញដឹង បើធ្វើមិនហើយក៏មិនដែលឃើញវ៉ៃអីទេ ។
 ប្រុញ : អត់មានមេកងមេអីរាយការថាអ្នកនេះខ្លួនអីអត់ទេហ្នឹង ?
 ណាយ : ដូចមិនអីទេ តែឲ្យតែគេវាស់អីហើយក៏ខំធ្វើឲ្យរួច បើមិនរួចមិនហ៊ានឈប់ណាស ។
 ប្រុញ : ហើយមិនកូនកងបស់ឈ្មោះ ម៉ីហ្នឹង ?
 ណាយ : ទេ ដល់ពេលទៅនោះមិនដឹងមេកងអ្នកណាទេខ្ញុំមិនស្គាល់ ។
 ប្រុញ : ចុះកាលទៅទំនប់ព្រែកខ្លះហ្នឹងមិននៅក្នុងផ្សេងទេ ?
 ណាយ : ចាស ។
 ប្រុញ : ទៅធ្វើនៅនោះប្រហែលប៉ុន្មានខែទៅអ្នកមិន ?
 ណាយ : ប្រហែលកន្លះខែ ដល់អស់ទឹកទៅយកកំលាំងទៅស៊ីរុកដល់រួចទៅបានមកវិញ ។
 ប្រុញ : ហើយទំនប់ហ្នឹងយើងអត់ដឹងមានប្រហែលប៉ុន្មានទេ ?
 ណាយ : មិនដឹងទេ ។

ប្រុញ : ឥឡូវទំនប់ហ្នឹងគេធ្វើដើម្បីប្រយោជន៍អីគេមីន ?

ណាយ : មិនដឹងខ្ញុំមិនដែលដឹងទេកូនខ្លួននៅឆ្ងាយ ។

ប្រុញ : ឆ្ងាយពីភូមិនេះដែរ ?

ណាយ : បាទ !

ប្រុញ : មិនមែនគេធ្វើដើម្បីស្តុកទឹកស្តុកអីដីស្រែអីណាហ្ន៎ ?

ណាយ : មិនដឹងយ៉ាងម៉េចទេខ្ញុំមិនដែលទៅធ្វើម្តងក៏មិនដែលទៅធ្វើទៀត ។

ប្រុញ : ចឹងដីហ្នឹងដំបូងសុទ្ធតែព្រៃហ្ន៎មីន ?

ណាយ : បាទ សុទ្ធតែព្រៃខ្លះ វាលខ្លះ ។

ប្រុញ : ហើយនៅហ្នឹងមានឈ្មោះ តារាវាល នៅគ្រប់គ្រងហ្នឹងដែរទេ ?

ណាយ : តារាវាល ហ្នឹងទេដឹងមិនដឹងតាណាទេ ។

ប្រុញ : អត់ស្គាល់ ?

ណាយ : បាទ !

ប្រុញ : ហើយចុះក្រោយពីនៅទំនប់កូនខ្លួនហ្នឹងហើយទៅណាទៀតអ្នកមីន ?

ណាយ : មកអីព្រៃមាន់វិញ ។

ប្រុញ : មកព្រៃមាន់វិញ ?

ណាយ : បាទ ។

ប្រុញ : មកព្រៃមាន់ហ្នឹងទាល់តែហើយទំនប់កូនខ្លួនហ្ន៎ ?

ណាយ : បាទ រួចទំនប់កូនខ្លួនមកព្រៃមាន់ ដល់ពេលខែទឹកជន់គេឲ្យដកស្មៅធ្វើទំនប់ទៀត ធ្វើទំនប់កូនអាចាបពីរម៉ែត្រ អាខ្នងវាម៉ែត្រ ។ ខ្ញុំដកស្មៅពួកខ្ញុំដកស្មៅហើយយកដីស្តុកទៅដាក់ក្នុងទឹក ។

ប្រុញ : ទំនប់វែងហ្ន៎ ?

ណាយ : ទំនប់វែង ។

ប្រុញ : ទំនប់ព្រៃមាន់ ទំនប់ភាគច្រើនគេធ្វើដូចគ្នាស្រែមិនមែន ?

ណាយ : បាទ ធ្វើដូចគ្នាស្រែប្រហែលប៉ុន្មាននេះឯង អាចាតវាប្រហែលប៉ុន្មាននេះឯងវាវាមកចេះប្រហែលម៉ែត្រក៏បិទក្នុងទឹកគេឲ្យដកស្មៅ អ្នកណាដកក៏ដកទៅ ពួកខ្ញុំដកស្មៅយកមកភ្នំរៀបគ្នាទៅគេបិទក្នុងទឹកបានវាជាប់ ។

ប្រុញ : ដំបូងឡើយដីហ្នឹងវាលម៉ែនហ្ន៎មីន ?

ណាយ : ចាស ។

ប្រុញ : ដល់រួចហើយយើងធ្វើទំនប់ទៅជារាងដូចស្រែម៉ែនហ្នឹ?

ណាយ : ចាស ។

ប្រុញ : ធ្វើហ្នឹងយូរទេ?

ណាយ : ចាស ធ្វើនៅសម័យបដិវត្តិ ។

ប្រុញ : បាទ! ប៉ុន្តែធ្វើយូរទេ?

ណាយ : ធ្វើយូរហ្នឹងឯងតែមិនបានចំណាំទេមិនដឹងប៉ុន្មានខែប៉ុន្មានថ្ងៃ ចុះខ្លាចចេះតែធ្វើៗទៅ ។

ប្រុញ : នៅហ្នឹងគេធ្វើច្រើននាក់ទេមីន?

ណាយ : មិនសូវច្រើនទេ ។

ប្រុញ : មិនសូវច្រើនទេ?

ណាយ : ចាស ។

ប្រុញ : ចុះពាក់ព័ន្ធនឹងការហូបវិញ?

ណាយ : ហូបចឹងឯងគេបើករបបឲ្យម៉ាចានៗ ។

ប្រុញ : ចុះទឹក?

ណាយ : ទឹកមាន បិតទំនប់ក្នុងទឹកសំបូរទឹក ។

ប្រុញ : ហួស! ម្តងទឹកម្តងអីក្រប់ក្រាន់ ។ ចុះដល់ពេលស្ងួតទឹកចឹងសំរាកឯណាទៅ?

ណាយ : សំរាកលើគោកគេធ្វើរោងឲ្យវែងចេះទៅ ក្រាលកន្ទេលដេក ។

ប្រុញ : រោងគេធ្វើឲ្យហ្នឹ?

ណាយ : បា!

ប្រុញ : រោងគេធ្វើពីអីវិញ?

ណាយ : ឫស្សី ។

ប្រុញ : ឫស្សី?

ណាយ : ចាស ចង ។

ប្រុញ : ចងដូចចងគង់? ចុះពេលភ្លៀងពេលអីម៉ែចទៅ?

ណាយ : គេមានស្បូវបាំងឲ្យ តែធ្វើការលើកទំនប់ចឹងភាគច្រើនខែប្រាំងមិនសូវមានភ្លៀង ។

ប្រុញ : ស្នាក់នៅកន្លែងហ្នឹងដដែល?

ណាយ : ចាស ស្នាក់នៅព្រៃមាន់ ។

ប្រុញ : នៅហ្នឹងមានអ្នកឈឺអ្នកអីច្រើនទេ?

ណាយ : មានឈឺមានជា តែឈឺក៏មិនដឹងទៅពេទ្យខាងណាខាងណាដែរ?

ប្រុញ : ឈឺៗ ដោយសារអីដែរមីង?

ណាយ : ឈឺ គ្រុន ឈឺក្បាល រាកអាចម៍រាកអី ។

ប្រុញ : ភាគច្រើនគាត់ធ្វើការហត់ហ្នឹងក៏ម៉េច?

ណាយ : ទេ ប្រហែលជាហត់ហើយបើម្នាក់ៗធ្វើការវាស់ៗល្ងាច ។

ប្រុញ : ធ្វើនៅហ្នឹងអត់ដឹងថាប៉ុន្មានខែអីទេ?

ណាយ : អត់ដឹងថាប៉ុន្មានខែទេខ្ញុំមិនបានចំណាំទេ ។

ប្រុញ : ប៉ុន្តែនៅយូរទេ?

ណាយ : យូរដែរ ។

ប្រុញ : នៅហ្នឹងយូរជាងនៅព្រៃកូនខ្លែងហ្នឹង?

ណាយ : ទេ មិនសូវយូរដល់ក្រពើនោះយូរជាងគេរួចបានទៅរន្ធដុះបាញ់ រួចបានខ្ញុំទៅកូនខ្លែង ទៅកូនខ្លែងហើយបានមកនៅព្រៃមាន់វិញ ។

ប្រុញ : នៅព្រៃមាន់វិញ?

ណាយ : បាទ នៅនេះបន្តិចណោះបន្តិចចេះតែទៅតាមគាត់ទៅ ។

ប្រុញ : ដល់ពេលធ្វើរួចពីនេះទៅមីងមានដូរទៅណាទៀត?

ណាយ : ប៉ះណាទៅខ្ញុំល្អចេះតែមកផ្ទះ ។

ប្រុញ : ហួស មីងអត់ខ្លាចគេចាប់ទេហ្នឹង?

ណាយ : មកផ្ទះបើគេចូលគេចាប់ហើយ តែល្អចេះមកមិនឲ្យគេដឹង ។

ប្រុញ : ហើយដល់ពេលគេចាប់បានគេធ្វើម៉េចទៅ?

ណាយ : គេចាប់បានគេណែនាំ គេថាដៃក្រោយកុំរត់ទៀត តែគេចាប់បានគេរំលោភគេកំរាមណាស់ ។

ប្រុញ : កាលនោះអ្នកមីងអាយុប៉ុន្មានដែរ?

ណាយ : អាយុ១៦ ។

ប្រុញ : កាលនោះទៅធ្វើនៅព្រៃមាន់ហ្នឹងហ្នឹង?

ណាយ : បាទ ។

ប្រុញ : ដល់ពេលគេចាប់បានគេណែនាំហើយគេបញ្ជូនយើងទៅណាមីង?

ណាយ : បញ្ជូនទៅធ្វើការវិញ ។

ប្រុញ : បញ្ជូនទៅធ្វើការកន្លែងដដែល?

ណាយ : បាទ ។

ប្រុញ : ហើយគេមានតម្លៃថាម៉េចទៀតទេ?

ណាយ : គេតម្លៃថាទៅណាៗមិនដឹងទេ តែគេថាយកទៅវ៉ែចោល ។

ប្រុញ : ដល់ពេលធ្វើហ្នឹងហើយអ្នកមិនទៅណាទៀត?

ណាយ : មកផ្ទះ ។

ប្រុញ : មកផ្ទះវិញប្រហែលជាជិតបែកបួយៗនឹងម៉េច?

ណាយ : មកផ្ទះក៏ទៅធ្វើការជាមួយម៉ែៗ ម៉ែៗនោះថាកំលាំងទីពីរធ្វើការដកដង្ហើមដកអីទៅ
ណាស់ ។

ប្រុញ : ដកដង្ហើមក្នុងភូមិហ្នឹងហ្នឹង?

ណាយ : បាទ ។

ប្រុញ : ចឹងគេឲ្យយើងមកដែរព្រោះយើងធ្វើការនៅនោះ?

ណាយ : ទេ ដល់ពេលធ្វើចប់ទៅគេឲ្យមក ។

ប្រុញ : ហ្នឹង! ធ្វើចប់ហើយ?

ណាយ : បាទ ដកដង្ហើមជំរះស្មៅ ជំរះស្មៅដង្ហើម ។

ប្រុញ : ដល់ពេលយើងធ្វើការភ្លាមចឹងទៅរបបអាហារយ៉ាងម៉េចទៅ?

ណាយ : របបបើកជាមួយម៉ែឪពុកកាន់ខ្នប់់បានណាស់អត់មានបាយទេមានតែបាយ ។

ប្រុញ : ពេលយើងមកចិនទាល់តែថាអស់ការងារបានគេឲ្យយើងមកហ្នឹងបើមិនអីចឹងគេឲ្យយើងទៅ
ធ្វើនៅកន្លែងផ្សេងៗទៀតហ្នឹង?

ណាយ : បាទ ទាល់តែអស់ការងារបានគេឲ្យមកផ្ទះ ។

ប្រុញ : ហើយដល់ពេលគេត្រូវការយើងគេយកទៅទៀត?

ណាយ : គេយកទៅទៀត ។

ប្រុញ : ហើយមកក្នុងភូមិហ្នឹងនៅដាំដំឡូងអីចឹងទៅ?

ណាយ : បាទ ដាំដំឡូងជំរះស្មៅ ជំរះស្មៅដង្ហើម ។

ប្រុញ : ពេលជំនាន់នោះធ្វើនៅហ្នឹងហើយនៅគ្រូពាំងដូច្នោះហើយមុនមិនពេលដែលមិនធ្វើនៅ
រន្ទះបាញ់ នៅព្រៃកូនមាន់ហ្នឹងម៉ែ?

ណាយ : ត្រពាំងថ្មធ្វើក្រោយបើខ្ញុំអត់បានទៅដល់ ។

ប្រុញ : ធ្វើក្រោយប្រហែលជាមិនទៅធ្វើនៅឯណាវិញពេលគេទៅធ្វើនៅត្រពាំងថ្មហ្នឹង ?

ណាយ : ខ្ញុំមកដុះដែលថាដំបៅជើង ខ្ញុំមកដុះមិនបានទៅត្រពាំងថ្មនឹងគេទេ ។ មកពីទំនប់រន្ធដុះបាញ់ទៅពីទំនប់រន្ធដុះបាញ់ទៅត្រពាំងថ្មខ្ញុំអត់បានទៅ ។

ប្រុញ : ទំនប់រន្ធដុះបាញ់ទៅមិនមិនអត់បានទៅព្រៃកូនខ្មែរ ?

ណាយ : ចាស មិនបានទៅត្រពាំងថ្មតែទៅព្រៃកូនខ្មែរ ដល់ពេលជាជើងគេយកទៅម្តងទៀតគេយកទៅព្រៃកូនខ្មែរ ។

ប្រុញ : អីចឹងមានន័យថាពេលហ្នឹងមិនធ្វើនៅព្រៃកូនខ្មែរគេធ្វើនៅទំនប់រន្ធដុះបាញ់ចឹងហ្នឹង ?

ណាយ : ចាស ។

ប្រុញ : ចឹងអ្នកដែលធ្វើការនៅរន្ធដុះបាញ់ហើយព្រៃកូនខ្មែរនៅត្រពាំងថ្ម អ្នកណាធ្វើការយ៉ាប់ ?

ណាយ : បើខ្ញុំទៅមិនបានទៅត្រពាំងថ្មទៅតែកូនខ្មែរដឹងតែអត់ទឹកមុជអត់ទឹកដឹក ។

ប្រុញ : អីចឹងយើងអត់មានដឹងស្ថានភាពរបស់អ្នកនៅត្រពាំងថ្មទេ ។

ណាយ : អត់ដឹងទេ ។

ប្រុញ : ចុះពេលមិនចូលធ្វើការហ្នឹងវិញ មិនធ្វើនយ្យរទេម៉ែ ?

ណាយ : ចាស !

ប្រុញ : ធ្វើការបានយូរទេនៅក្នុងភូមិ ?

ណាយ : បានយូរហ្នឹងឯង ដកសំណាបដកពី ប្រគុស្រូវ ។

ប្រុញ : ប្រគុស្រូវដូចគេដូចឯងដែរ ?

ណាយ : មកតាមភូមិប្រគុស្រូវ ដកសំណាប ស្នូនជំរះស្មៅដំឡូង ដកដំឡូងប៉ុណ្ណោះឯង ។

ប្រុញ : ហើយពេលនោះក្នុងភូមិម៉េចដែរមិនឃើញមានការសំលាប់មនុស្សនាំយកអ្នកផ្សេងៗទៅសំលាប់ដែរអត់ ?

ណាយ : ខ្ញុំឮតែចាស់ៗថាសំលាប់ ខ្ញុំមិនដែលបានឃើញ ។

ប្រុញ : គាត់ធ្លាប់ឃើញម៉ែម៉ែហ្នឹង ?

ណាយ : ចាស ។ កូនក្មេងមួយវាឈ្មោះ វាប៉ុនលួចស៊ី វាឃ្នានគេហៅវាអាថ្នើមៗ កូចក្របីវាប៉ុនលួចគេស៊ី ហើយអាយុ៦ ៧ឆ្នាំខ្ញុំឮម៉ែខ្ញុំថាគេយកទៅវ៉ៃចោល ខ្ញុំមិនបានឃើញទេ ខ្ញុំឮតែគេថា ។

ប្រុញ : លួចអីគេបានដល់គេវ៉ៃចោល ?

ណាយ : លួចបាយកេសី ។

ប្រុញ : ភាគច្រើនកេសីវិចារដោយសារលួចចិនម៉ែហ្នឹ?

ណាយ : ចាស តែលួចអីកេសីតែកេទាន់កេវិចារ ។

ប្រុញ : ចុះមានហេតុផលអីទៀតដូចជាធ្លាប់ធ្វើទារទេ លន់ លន់ ធ្វើអីមានកេសំលាប់ទេ?

ណាយ : ធ្វើទារទេកេវិចារហើយ ។

ប្រុញ : ឲ្យតែទារវិចារកេវិចារ?

ណាយ : ចាស ។

ប្រុញ : ទោះបីកាត់អត់ធ្វើខុសហើយនៅក្នុងនោះក៏ដោយ?

ណាយ : ចាស កេវិចារ ។

ប្រុញ : ហ្នឹងពេលហ្នឹងអ្នកមិនធ្លាប់ដឹងធ្លាប់ឃើញទេ?

ណាយ : ធ្លាប់ឃើញដំទប់ ពេលជម្លៀសចេញទៅស្រះកាត់ធ្វើរោងនៅខ្លួនឯងក៏គេយកប្តីទៅវិចារ
កាលណាទេដល់តែកូនប្រពន្ធទៅនាំគ្នាទៅវិចារខ្ញុំឃើញផ្ទាល់ភ្នែកនៅនឹងវាលនៅ
ស្រះ ។

ប្រុញ : កាលមិនឃើញហ្នឹងឃើញពេលទៅធ្វើការនៅឯណា?

ណាយ : ខ្ញុំនៅស្រះកេទើបតែជម្លៀសទៅមិនទាន់អីបានប្រើយើងធ្វើអីទេ ។ កូនប្តីចូនវិចារទៅ
ទាំងអស់ម៉ាអន្ទង់ ។

ប្រុញ : កាត់ធ្វើអីកេកាលពីមុន?

ណាយ : ដំទប់ ។

ប្រុញ : ដំទប់ហ្នឹ ហ្នឹកូមអ្នកមិន?

ណាយ : មិនដឹងដំទប់អីកេទេខ្ញុំនៅក្មេង ។

ប្រុញ : ឈ្មោះដំទប់អីកេ?

ណាយ : ដំទប់យៀម ។

ប្រុញ : ដំទប់យៀន?

ណាយ : តែដំទប់យៀម មិនដឹងថាកេវិចារណាទេ បើប្រពន្ធកូនខ្ញុំឃើញវិចារនៅស្រះ ជីកអន្ទង់
មួយក៏អោនករដាក់ៗ មិនមានអ្នកណាវិចារមើលទេ ។

ប្រុញ : ដំទប់យៀនហ្នឹង...

ណាយ : ដំទប់យៀម ។

ប្រុញ : ជំទប់យៀមហ្នឹងគេវែកតំចោលដោយសារតាត់ធ្វើដំទប់កាលសម័យ លន់ នល់?

ណាយ : ចាស ។

ប្រុញ : ហើយក្រសួរតាត់នោះប៉ុន្មាននាក់ដែរមីន?

ណាយ : កូនក្រមុំពីរនាក់ កូនកំឡោះម្នាក់ កុមារម្នាក់ កុមារាម្នាក់វែកចោលជាមួយម៉ែជាមួយជាមួយកូន បើឪពុកនោះមិនដឹងវែកនៅឯណាទេ ។

ប្រុញ : អីចឹងកូនទាំងអស់ប៉ុន្មាននាក់កូនតាត់?

ណាយ : កូនតាត់ដែលខ្ញុំស្គាល់ប្រាំនាក់ ។

ប្រុញ : កូនប្រាំនាក់ប្រពន្ធតាត់មួយទៀត?

ណាយ : ប្រពន្ធមួយទៀត!

ប្រុញ : ហើយប្តីមួយទៀត?

ណាយ : ប្តីមិនដឹងវែកនៅឯណាទេ?

ប្រុញ : ប៉ុន្តែដឹងថាតាត់ត្រូវតែសំលាប់ហើយ?

ណាយ : ចាស ដឹងថាសម្លាប់ហើយ ។

ប្រុញ : ដោយសារតាត់ធ្វើការនៅសម័យ លន់ នល់?

ណាយ : ដោយសារធ្វើការសម័យ លន់ នល់ គេវែកចោល ។

ប្រុញ : មិនពេលដែលពួកខ្មែរក្រហមចូលមក ដូចថាយើងកាន់សាសនាព្រះពុទ្ធអីចឹងយើងទៅវត្តទៅវ៉ាចឹងណាសកេឲ្យយើងគោរពអាចឹងៗទេ?

ណាយ : ទេ មិនមានទេ ។

ប្រុញ : អត់ឲ្យមានទេ?

ណាយ : អត់មានវត្តមានអីទេ អត់មានលោកទេ ។

ប្រុញ : អត់មានលោកអត់មានអីទាំងអស់ ចឹងវត្តហ្នឹងគេធ្វើអីគេ?

ណាយ : វត្តក៏គេដាក់កន្លែងពេទ្យ ។

ប្រុញ : ពេទ្យរួមនៅហ្នឹងមែន?

ណាយ : ចាស ពេលខ្ញុំមកភូមិក៏គេហៅខ្ញុំមកប្រជុំក៏គេវែកនុស្សអស់ពីរនាក់ស្រលាញ់គ្នាស្រលាញ់គ្នាទៅគេចាប់ចងប្រុសមួយស្រីមួយ ប្រុសចងផ្សេងស្រីចងផ្សេងទៅគេហៅនារីៗ ទៅប្រជុំឲ្យទៅមើលទៅប្រជុំទៅឃើញគេវែកចោល ។

ប្រុញ : គេហៅទៅប្រជុំទាំងអស់គ្នា?

ណាយ : ទៅប្រជុំទាំងចាស់ទាំងក្មេង ឆរិៗ គេឲ្យអង្គុយមុខ ។

ប្រុញ : ម៉េចបានគេឲ្យយើងទៅមើល?

ណាយ : គេថាកុំឲ្យយើងយកយោងយកយ៉ាង ។

ប្រុញ : កុំឲ្យយើងយកតំរាប់តាមហ្នឹ?

ណាយ : ចាស កុំឲ្យយកតំរាប់តាមអ្នកដែលស្រលាញ់គ្នាគេសំលាប់ចោល ចាស់ៗ ។

ប្រុញ : ហើយអ្នកហ្នឹងម៉េចបានគេដឹងថាគាត់ស្រលាញ់គ្នា ធ្វើអី?

ណាយ : ខ្ញុំមិនដឹងទេ បើខ្ញុំមិនដឹងដែរស្រាប់តែទៅប្រជុំឃើញប្រុសម្នាក់ស្រីម្នាក់គេបង់ផ្សេងគ្នាពីខ្លួន ដៃទៅក្រោយហើយរ៉ែចោល ។

ប្រុញ : រ៉ែឲ្យយើងឃើញ?

ណាយ : ចាស រ៉ែឲ្យឃើញ ព្រកៗដាក់ឡើងព្រសៗ ។

ប្រុញ : យកអីគេរ៉ែអ្នកមីន?

ណាយ : គល់អង្រែ ។

ប្រុញ : ហ្នឹងពេលចូលភ្នាមហ្នឹអ្នកមីន?

ណាយ : ទាល់តែគេប្រជុំប្រាប់ ប្រជុំច្រើនតែខ្ញុំមិនដែលសួរចាំទេ ប្រជុំថាកុំឲ្យយកតំរាប់តាមគេ មិនឲ្យស្រលាញ់គ្នាទេ តែអ្នកនោះមិនមែនក្មេងទេសុទ្ធតែចាស់ៗ រយកណ្តាលប្រហែលកូន ពីរថី ។

ប្រុញ : ហើយមានគេឲ្យយើងរៀបការអីគ្រឹមត្រូវទេមីន?

ណាយ : រៀបការចាប់ដៃ ។

ប្រុញ : ចាប់ដៃគ្នា?

ណាយ : ចាំ!

ប្រុញ : យើងរៀបការហ្នឹងទាល់តែយើងស្រឡាញ់គ្នាហ្នឹមីន?

ណាយ : ចា ស្រលាញ់គ្នាទៅគេស្នើទៅតាមប្រធានក្រុមប្រធានកងទៅគេយកទៅបើកវត្ត តែមិន បានការតាមផ្ទះសែនតាមផ្ទះអីទេ គេយកទៅបើកវត្តហ្នឹងចាប់ដៃគ្នាក៏បានគ្នាទៅ ។

ប្រុញ : ម្តងប៉ុន្មានកូដៃរមីន?

ណាយ : បួនដប់កូ ។

ប្រុញ : បួនដប់កូការម្តង?

ណាយ : ចាស ។

ប្រញ : គេមានបង្ខំឲ្យយើងការដែរអត់មីន?

ណាយ : អត់បង្ខំទេ បើយើងថាត្រូវចិត្តអ្នកណាអ្នកណាក៏យើងស្នើទៅប្រធានកងប្រធានក្រុមទៅ ។
បើម៉ែឪដឹងក៏ដឹងបើនៅឆ្ងាយក៏មិនដឹងទៅណាស ក៏ស្នើឆ្ងាយក៏ឆ្ងាយទៅណាស ។

ប្រញ : ហើយនិយាយរឿងលោកចឹង ធម្មតាដូចយើងគោរពម៉ែឪដឹងដូចម៉ែឪចឹងណាស ចុះ
ដល់ពេលចឹងយ៉ាងម៉េចទៅ?

ណាយ : មិនបានមកគោរពទេ គេបើកវត្តតាមវាលតាមព្រៃបើត្រូវបើកវត្តត្រង់ណាត្រង់ណាក៏គេ
បើកវត្ត ។

ប្រញ : បើកនៅទំនប់?

ណាយ : ចាស ។

ប្រញ : ចុះបើអ្នកដែលនៅតែគោរពសាសនាគោរពអីតើម៉េចទៅមីន បើគេអត់ឲ្យយើងគោរព
យើងនៅតែគោរព?

ណាយ : អាហ្នឹងខ្ញុំមិនដឹងដែរ ។

ប្រញ : មានអ្នកប្រព្រឹត្តិដែរហ្នឹងមីន?

ណាយ : មិនមានអ្នកប្រព្រឹត្តិទេបើមិនមានលោកមានវត្តចឹងមិនដឹងអ្នកណាគោរពមិនគោរព ។

ប្រញ : ចុះលោកម៉េចបានអត់មានអ្នកមីន?

ណាយ : លោក កាលសម័យ លន់ នល់ មានលោកដល់សម័យបដិវត្តិលោកសឹកអស់ ។

ប្រញ : លោកសឹកខ្លួនឯងឬគេចាប់ឲ្យសឹក?

ណាយ : សឹកខ្លួនឯង ។

ប្រញ : សឹកខ្លួនឯងហ្នឹង?

ណាយ : ចាស បើគេថាមិនឲ្យមានវត្តម៉េចមានលោក មានតែសឹកអស់ ។

ប្រញ : ដល់ពេលវត្តធ្វើជាមន្ទីរពេទ្យវិញ?

ណាយ : ចាស មន្ទីរពេទ្យ ។

ប្រញ : ចុះសាលារៀនសាលាអីដែរមីន?

ណាយ : សាលារៀនក៏មិនមានបានរៀនទេ មានសាលាតែមិនដែលបានរៀនទេ ។ ដែរកុមារៗ គេ
ឲ្យរៀនតាមភូមិគេបង្ហាត់យ៉ាងណាយ៉ាងណាទេ ។ ខ្ញុំនារីចឹងខ្ញុំដើរទៅបាត់ៗ ។

ប្រញ : សាលាគេយកធ្វើអីវិញទៅ?

ណាយ : សាលារៀនទុកចោល ។

ប្រុញ : សាលារៀនទុកចោល?

ណាយ : ចាស ។

ប្រុញ : ចឹងដល់ពេលម៉ឺននៅភូមិហ្នឹងដល់ពេលបែកខ្មែរក្រហមចឹងម៉េចដែរម៉ឺនពេលដែលម៉ឺនទៅធ្វើទំនប់ចុងក្រោយមិញនោះ?

ណាយ : កូនខ្លួន ព្រមទាន់!

ប្រុញ : បាទ ម៉ឺនមកផ្ទះវិញត្រូវទេ?

ណាយ : ចាស ដូចខ្ញុំថាដកដង្ហើម ជំរះស្មៅ ស្នូន ។

ប្រុញ : ធ្វើនោះនោះរហូតដល់ពេលខ្មែរក្រហមបែកហ្នឹងម៉ឺន?

ណាយ : ខ្ញុំទៅនៅដប់ ដប់យើងនេះហើយក៏គេទៅឲ្យប្រតិបត្តិ ប្រតិបត្តិគេស្រែកថា « គេរំដោះហើយ » ក៏នាំគ្នារត់មកផ្ទះ ។

ប្រុញ : ទៅដប់ហ្នឹងទៅធ្វើអី?

ណាយ : ប្រតិបត្តិ ។

ប្រុញ : ចឹងមានន័យថាម៉ឺននៅក្នុងភូមិតែទៅធ្វើការនៅដប់?

ណាយ : ទេ ធ្វើការនៅភូមិតែដល់ពេលគេប្រតិ គេមកយកនារីៗឲ្យទៅប្រតិ ។ ប្រតិបានប្រហែលកន្លះខែក៏គេថារំដោះហើយៗក៏គេរត់ទៅអស់ហើយ ខ្ញុំរត់ទៅផ្ទះវិញដល់ចប់ហ្នឹងហើយ ។

ប្រុញ : ទៅប្រតិនៅដប់ហ្នឹងគេប្រតិម៉ែតែវាស់ល្ងាចៗដែរ?

ណាយ : ប្រតិវាស់ល្ងាច ។

ប្រុញ : ហូបចុកអីម៉េចដែរ?

ណាយ : ហូបចុកគេបើបាយឲ្យ ។

ប្រុញ : ចឹងបានតែបាយទេ អត់មានអីទេ?

ណាយ : ម្ហូបមានស្មៅត្រីស្មៅអីដែរ ។

ប្រុញ : ទឹកអីហូបគ្រប់គ្រាន់?

ណាយ : ទឹកគ្រប់គ្រាន់ ។

ប្រុញ : ជំងឺមានកើតទេម៉ឺនកាលនោះហ្នឹងអត់ស្ទុវទេ?

ណាយ : អត់ស្ទុវមានទេ ។

ប្រុញ : អត់ស្ទុវមាន ។ ដល់ពេលហើយបានដឹងថារៀនណាមចូលមក?

ណាយ : ចាំដល់ពេលរៀនណាមចូលមកគេថារំដោះហើយខ្ញុំក្មេងៗក៏នាំគ្នារត់មកផ្ទះវិញ ។

ប្រុញ : រត់មកដូរវិញ?

ណាយ : បាទ ។

ប្រុញ : សម័យនោះរៀនណាមកគ្រប់គ្រងនៅហ្នឹងដែរហ្នឹងអ្នកម៉ែ?

ណាយ : ថារៀនណាមកគ្រប់គ្រងក៏រហូតមកដល់ឥឡូវ ។

ប្រុញ : ឥឡូវរៀនណាមកគ្រប់គ្រងដដែល?

ណាយ : ទេ ។

ប្រុញ : ពេលរៀនណាមកចូលមកហ្នឹងមានខ្មែរក្រហមនៅមកឆ្លៀតឆ្លុំក៏ទេ?

ណាយ : អត់មានទេវារត់អស់ហើយ ។

ប្រុញ : រត់ចោលអស់?

ណាយ : បាទ រត់ទៅស្រុកទៅស្រែអស់ទើងមិនដឹងរត់ទៅខាងណាទេរត់ទៅអស់អត់មានជួបមុខអ្នកណាទេ ។

ប្រុញ : ចុះពេលខ្មែរក្រហមចូលភ្លាមហ្នឹងទ្រព្យសម្បត្តិយើងអាចយកតាមខ្លួនខ្លះដែរទេ?

ណាយ : យកបានតែខោអាវទេយកទៅស្លៀកពាក់ ។

ប្រុញ : ចុះមាសអី?

ណាយ : មិនមានមាសអីទេ ។

ប្រុញ : មាសអស់ហ្នឹងគេយកទៅណាវិញម៉ែ?

ណាយ : មាសគេប្រមូលយកទៅមិនដឹងយកទៅណា ។

ប្រុញ : ខ្មែរក្រហមប្រមូលយកទៅ?

ណាយ : បាទ គេប្រមូលយកទៅមិនឲ្យមានទេ ។

ប្រុញ : គេក្របីយើងគេដកយកទៅដែរហ្នឹងម៉ែវិញ?

ណាយ : គេក្របីគេឲ្យប្រើតាមភូមិដូចមានមនុស្សប្រុសមានប្តីមានប្រពន្ធចឹងគេឲ្យប្រើតាមភូមិទុកគ្រាន់ភ្នំរាស់អីគេយកតែមាស ។

ប្រុញ : មាសគេយក និយាយទៅទ្រព្យសម្បត្តិមានតំលៃគេយកទាំងអស់?

ណាយ : បាទ មិនដឹងគេយកទៅណាទេ ឲ្យតែអ្នកណាលាក់អីមិនបានទេ អង្គការភ្នំកម្ពុជាសុំអ្នកណាលាក់អីគ្រង់ណាក៏គេដឹងដែរ អត់ហ៊ានទុកទេ អ្នកណាមានមាសអត់ហ៊ានទុកទេ ។

ប្រុញ : ចុះបើយើងអត់ឲ្យគេហើយគេដឹងម៉ែចៅម៉ែ?

ណាយ : គេដឹងគេថាគេវ៉ៃចោល មានអ្នកណាហ៊ានលាក់ឱ្យតែគេប្រមូលយកឱ្យគេអស់ តែខ្ញុំក្រខ្ញុំ មិនមានមាសអីឱ្យអង្កការទេ ម៉ែខ្ញុំក្រ គេអ្នកមានមាសគេប្រមូលយកអស់ ។

ប្រុញ : ចឹងដល់ពេលដុតពីហ្នឹងទៅរៀនណាមួយចូលមកលែងមានអីជាបង្ខំឱ្យធ្វើការអីទៀតហើយ?

ណាយ : មិនមានអីបង្ខំទេ អាហ្នឹងយើងរកស៊ីខ្លួនយើង ។

ប្រុញ : រកស៊ីខ្លួនឯងតាំងពីស្រុកសន្តិភាពពីនោះមក?

ណាយ : ចាស! ដែលស្រូវអង្ករពេលរំដោះគេកំពុងច្រូត គេរត់ទៅអត់បឹងយើងក៏នាំគ្នាមកភូមិវិញ ទៅណាស នាំគ្នាច្រូតស្រូវបូតស្រូវទុកហូបខ្លួនឯង ។

ប្រុញ : ចុះពេលហ្នឹងមានបែកបាក់គ្រួសារអីច្រើនទេអ្នកភូមិនេះ?

ណាយ : ភូមិខ្ញុំនេះអត់មានអ្នកបែកបាក់ទេ ។

ប្រុញ : ចុះអត់មានគេជម្លៀសទៅភូមិណាផ្សេងៗ គេមករកបងប្អូននៅនេះទេ?

ណាយ : អត់មានទេ ។

ប្រុញ : ចឹងចប់ដំលោះទៅភូមិទៅម៉ាក្នុងបណ្តាយ?

ណាយ : ហ្នឹងហើយភូមិណាក៏ទៅភូមិនោះវិញ ។

ប្រុញ : ព្រោះអីមានច្រើនដែលគាត់ជម្លៀសមកពីភូមិឆ្ងាយៗដល់បែកទៅគាត់ដើររកបងប្អូនគាត់ ឆ្លងខេត្តឆ្លងអីចឹងណាស ។

ណាយ : ហ្នឹងហើយទៅវិញអស់ ពួកខ្ញុំមីមកនៅភូមិវិញ ។

ប្រុញ : បាទ! ជម្លៀសទៅជិតៗដែរ?

ណាយ : ខ្ញុំនៅប៉ោយព្រីននេះឯង ប៉ុស្តិ៍ចាស់រួចប៉ោយសំរោង ប៉ោយសំរោងរួចប៉ោយព្រីន ប៉ោយតាប៉ែន ។

ប្រុញ : មិនដំបូងសុំសួរសារថ្មី ដំបូងអ្នកមិនជម្លៀសទៅភូមិអីកេ?

ណាយ : ភូមិប៉ោយព្រីន ។

ប្រុញ : ទៅប៉ោយព្រីនសិន?

ណាយ : ទៅស្រះ ទៅស្រះរួចគេមិនទាន់ឱ្យធ្វើការអីទេ ។

ប្រុញ : ស្រះហើយទៅណា?

ណាយ : ស្រះហើយទៅប៉ោយព្រីន ។

ប្រុញ : ទៅប៉ោយព្រីនមែន?

ណាយ : ចាស ។

ប្រុញ : ទៅជម្លៀសតែពីរកូមិទេហ្នឹង?

ណាយ : ចាស ។

ប្រុញ : ហើយបងប្អូនយើងអីទៅបានទាំងអស់គ្នា?

ណាយ : ទៅបានទាំងអស់គ្នាមានគោមានទេះក៏ដឹកអង្ករទៅស៊ី ។

ប្រុញ : ចុះគាត់ឥឡូវនៅទាំងអស់គ្នាតើហ្នឹង?

ណាយ : បងប្អូនខ្ញុំនោះ?

ប្រុញ : បាទ!

ណាយ : ចាស នៅទាំងអស់ប្រាំនាក់ ប្រាំមួយនាក់ឯប់អស់មួយឈឺអត់មានថ្នាំឲ្យលេប ។

ប្រុញ : ឈឺសម័យនោះ នៅសម័យខ្មែរក្រហមហ្នឹងហ្នឹង?

ណាយ : ចាស សម័យអាពាហ៍ពិពាហ៍វាឈឺ ប្អូនខ្ញុំប្អូនប្រុសវាឈឺម្នាក់ក៏អត់មានថ្នាំមានអីក៏ឯប់
នៅសល់តែប្រាំនាក់ ។

ប្រុញ : ប្អូនមីនប្រុសហ្នឹង?

ណាយ : ចាស ។

ប្រុញ : គាត់អាយុប៉ុន្មានហើយកាលគាត់ស្លាប់?

ណាយ : ប្រហែល១២ ១៣ហ្នឹងឯង ។

ប្រុញ : គាត់នៅកន្លែងកុមារឬយ៉ាងម៉េច?

ណាយ : កន្លែងកុមារតែមិនទាន់បានធ្វើអីទេ ជម្លៀសទៅស្រែក៏វាឈឺក៏ឯប់ទៅឲ្យមកនៅប្រាំយប់ប្រាំបី
ឯប់ទៅ ។

ប្រុញ : ស្លាប់ដោយសារអត់ថ្នាំ?

ណាយ : បាទ! ដោយសារអត់ថ្នាំ ។

ប្រុញ : អីចឹងគាត់ជម្លៀសទៅបែកពីម៉ែឪហើយអាយុ១២ ១៣?

ណាយ : អត់បែកទេ ទៅជាមួយម៉ែឪទាំងអស់ ។

ប្រុញ : អីចឹងគាត់នៅជាមួយម៉ែឪទេចឹង?

ណាយ : ចាស ។

ប្រុញ : ប៉ុន្តែគ្រាន់តែថាពេលគាត់ឈឺអត់មានថ្នាំ ។

ណាយ : ចាស ។

ប្រុញ : ចុះសព្វថ្ងៃមានបងប្អូនប៉ុន្មាននាក់?

ណាយ : នៅតែប្រាំ ប្រុសបីស្រីពីរ ។

ប៊ុនថន : សព្វថ្ងៃមីនកូនប៉ុន្មាននាក់?

ណាយ : ប្រាំមួយនាក់ ។

ប៊ុនថន : ហួស ប្រាំមួយនាក់ នៅជុំគ្នាទាំងអស់?

ណាយ : នៅជុំគ្នាដែរ អាមួយនោះទៅថែអាបង ។

ប្រុញ : សុទ្ធតែកើតក្រោយសម័យខ្មែរក្រហមទេ?

ណាយ : ខ្ញុំកើតសម័យរៀនណាម ។

ប៊ុនថន : មីន មានតុលាការកាត់ទោសមេដឹកនាំខ្មែរក្រហមសព្វថ្ងៃណាសមីន មានដែលពួកទេ?

ណាយ : ខ្ញុំមើលតាមទូរទស្សន៍តែខ្ញុំមិនសូវចេះអក្សរ ខ្ញុំមិនសូវចាំទេមើលៗទៅណាស ។

ប៊ុនថន : បាទ! ចុះមីនយល់យ៉ាងម៉េចពីតុលាការកាត់ទោសមេដឹកនាំខ្មែរក្រហម?

ណាយ : យល់យ៉ាងម៉េច?

ប៊ុនថន : មីនយល់ថាត្រឹមត្រូវឬយ៉ាងម៉េច?

ប្រុញ : តុលាការហ្នឹងគេកាត់ទោសតែមេដឹកនាំជាន់ខ្ពស់ខ្មែរក្រហមទេ ឥឡូវរាល់ថ្ងៃហ្នឹងគេបានកាត់ ខុច ហ្នឹងមួយ ។ ខុច ហ្នឹងកាត់ជាប្រធានកុកមន្ទីរសៈ២១ គេបានកាត់ទោសកាត់ហើយប្រហែលជាប៉ុន្មានខែទៀតគេនឹងប្រកាសសាលក្រមដាក់ទោសកាត់ប៉ុន្មានឆ្នាំអីប៉ុន្មានឆ្នាំ ។ កាត់អ្នកខ្ពស់ម្នាក់នៅមជ្ឈឹម ។ ហើយឡូវកំពុងដំណើរការកាត់ទោសបួននាក់ទៀតមានឈ្មោះ អៀង សារី ខៀវ សំផន ឆន ជា ហើយនិងអៀង ធីរិទ្ធ ។ គេចោទកាត់ថាជាអ្នកដឹកនាំជាន់ខ្ពស់ តុលាការហ្នឹងគេកាត់តែមេដឹកនាំជាន់ខ្ពស់ទេ ហើយចឹងគេកាត់ហ្នឹងដើម្បីរកយុត្តិធម៌ឲ្យអ្នកដែលកាត់រងគ្រោះដូចអ្នកធ្វើការដូចអ្នកមិនចឹងណាស ។ ចឹងគេចង់ធ្វើការស៊ើបសួរមួយថា តើកាត់អ្នកនៅសល់រស់រៀនពីនោះ

កាត់មានយោបល់យ៉ាងណាចំពោះការកាត់ទោស ផ្តល់ការផ្លូវស្រាលក្នុងចិត្តកាត់ឬយ៉ាងម៉េច ឬកាត់យល់ថាការកាត់ទោសនោះវាអត់ប្រយោជន៍កន្លងផុតហើយអីចឹងណាស ។ អីចឹងគេចង់ដឹងមតិរបស់អ្នកដែលរស់នៅពីលើមកអីចឹងណាសថា តើ បើកាត់ កាត់បានផ្លូវស្បើយដែរអត់ ឬក៏កាត់គិតថា ចេះតែកាត់ឲ្យតែបានចឹងទៅ ។ ដូចអ្នកមិនចឹង មីន ផ្តល់យោបល់ថាតើកាត់ទោសហ្នឹងម៉េចដែរ?

ណាយ : ដល់ចឹងទៅ ទៅសំលាប់មនុស្សយ៉ាងម៉េចវិញ ។

ប្រុញ : មីនយល់ថាមានប្រយោជន៍ទេសំរាប់សង្គមរស់នៅជាមួយគ្នាក្រោយរបបខ្មែរក្រហម?

ណាយ : បើតាមចិត្តខ្ញុំយល់ថា បើដុតទៅហើយនោះទុកឲ្យកាត់នៅរស់ ។

ប៊ុនថន : ទុកឲ្យកាត់នៅរស់ អត់ខឹងកាត់ទេ?

ណាយ : អត់ខឹងទេ ។

ប៊ុនថន : អីចឹងមីងខ្ញុំអកុណាច្រើន មីងមានអីចង់បន្ថែមទេ?

ណាយ : ទេ បើសម័យនោះគេគំរូរឲ្យកាត់ធ្វើអីចុះហើយកាត់ធ្វើតាមគេ ក៏មានតែស្រណោះកាត់ បើរឿងវាដុតហើយខ្ញុំកិតក្នុងចិត្តខ្ញុំថាខ្ញុំមិនចេះអក្សរណាស?

ប្រុញ : បាទ!

ប្រុញ : តាមគំនិតមីង មីងកតិតថារឿងដែលធ្វើគឺគេគំរូរឲ្យកាត់ធ្វើ?

ណាយ : បាទ គេតម្រូវឲ្យធ្វើ ។

ប្រុញ : បាទ! ចង់មិនចង់យើងត្រូវធ្វើអីចឹង ។

ណាយ : បា! យើងមិនចង់ក៏ត្រូវតែធ្វើ ។

ប្រុញ : បាទ! យល់ព្រោះអីមើលទៅ
យើងតូចៗនេះធម្មតាមេកងមេអីគេបញ្ជាមកថ្នាក់លើហើយគេត្រូវធ្វើគំនិតចឹង គ្រាន់តែ
ថាកាត់ផ្ទាល់យើងអត់ដឹងពីអារម្មណ៍កាត់យ៉ាងណាទេចឹងយើងអត់អាចថាកាត់ខុសត្រូវអី
ទេ ។

ណាយ : អីចុះឯងខ្ញុំយល់ចឹង ។

ប្រុញ : ចឹងអកុណាច្រើនអ្នកមីង ។

ណាយ : បា!

« បប »